

обаче момчето не иска да я вземе. Споразумяват се родата, да я вземе, но остава опетнена. Ако нещо се скарат, първата работа ще е “Ти не си била честна, ти си такава”. Почват да й натякват” (ж., 48 г., фичери, Стара Загора). “Това е голям срам. Цялата махала разбира, че е била блудница и питат с кого е била” (ж., 44 г.).

Оказала се недевствена, булката демонстрира изхабено, “старо”, опасно тяло. „Тя вече знае друг мъж и няма да е вярна, ще изневерява” – казват в Силистренско. Нейното тяло не заслужава да бъде облечено в сватбена дреха и благословено с музика и обща веселба. Най-често тя е нежелана, защото “в къщата има проклятие, животните мрат, не върви нищо, се на камък удрят с каквото се захванат”. В Силистренско къщата „огън ще я гори”, в нея няма да има берекет „щото те са уйдисали на дявола, много са сгрешили и стават най-вече долни ора, щоту не съ изчакали времето си”.

Ето защо в цялата общност традиционните наказания за недевствената невеста са строги. Тя се опозорява пред общността. Когато се установи неприятният факт, младоженецът може да я набие и да я върне на родителите ѝ. „Ако се установи, че не е честна, вече момчето си решава дали ще живее с нея или няма да живее... Кат няма да живее, връща я” (м., 55 г., кардараши, Стара Загора). В повечето случаи при кардарашите въпросът се отнася до Мешерето и то взема съответното решение. Обикновено сватбата се разваля, защото според циганско поверие “живот в такава къща няма”. В миналото „...Ако едно момиче не е честно, се взимаха всички дарове от нея, слагаха я да възседне магарето с гръб към лицето му и я изпращаха да си отива, като я разкарват из цялата махала с тъпан. Така хората разбираха” (ж., 80 г.). В Силистренско циганите християни веднага връщат булката на родителите ѝ. Близките на младоженеца я обиждат, поставят ѝ рогозка на главата, бият я с юмруци, ритат я. Водят я у тях с тенекия на врата, по която непрекъснато удрят с пръчки. Така всички разбират, че е била нечестна. Като стигнат в дома ѝ „правят големи поразии и зулуми”. Качват се на покрива на къщата, трошат керемиди и ги разхвърлят на всички страни. Баща ѝ се свива и нищо не може да каже, не може да ги спре. Каруцата, с която е доведена булката в дома на младоженеца, при циганите мюсюлмани от същия район „чака докато не излезе честта, конете не съ разпрягат”. Ако не излезе честна, връзват на врата ѝ върви с лютивичушки и ѝ слагат тенекия, по която удрят с пръчки. Така я разхождат с викове и кръсъци из селото, за да разберат всички за позора ѝ. Семейството на момичето отвсякъде се обсипва с подигравки и вече много трудно може да намери някой да я вземе (Съботинова 2002: 229, 232).

Друго голямо нещастие за жената, при което страда не само тя, а и цялото семейство, е *безплодието*. “На бездетните не гледаме с добро око” (тракийски калайджии), “Тя не носи късмет в къщата” (лахо), тя